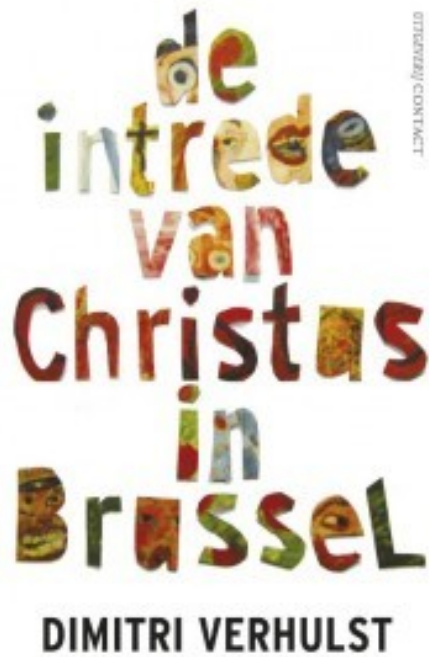

De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer

Dimitri Verhulst

[Download now](#)

[Read Online](#) ➞

De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer

Dimitri Verhulst

De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer Dimitri Verhulst

Wanneer wordt aangekondigd dat Christus op 21 juli, in volle komkommertijd, Brussel zal bezoeken, ondergaat de Belgische hoofdstad een metamorfose. De gevels worden opgeknapt, bloembakken geplaatst en de criminaliteitscijfers duiken plotsklaps naar het nulpunt. Terwijl de beleidsmensen bakkeleien over wie een persoonlijk onderhoud met de profeet verdient en discussiëren over de route waarlangs Jezus lopen moet, krijgt de stad almaar een menselijker gelaat met oog voor de dakloze, de illegaal, de dronkaard en de armoeoogster. De metro ruikt niet langer naar pis, de hoop is onder het volk. En dan breekt de grote dag zelf aan. Op weergaloze wijze becommentarieert Verhulst de hedendaagse samenleving.

De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer Details

Date : Published September 2011 by Uitgeverij Contact (first published January 1st 2011)

ISBN : 9789025437404

Author : Dimitri Verhulst

Format : Hardcover 173 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature, Cultural, Belgium, Roman

 [Download De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en ...pdf](#)

 [Read Online De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 ...pdf](#)

Download and Read Free Online De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer Dimitri Verhulst

From Reader Review De intrede van Christus in Brussel: in het jaar 2000 en oneffen ongeveer for online ebook

Sterre Lutz says

Laat je vooral niet afschrikken door de titel, het verhaal heeft zo veel of weinig te maken met religie als je wilt. Een wervelende afwisseling tussen een verhaal over een doodgewone man in een stad die tot leven komt en scherpe kritiek op de samenleving van Verhulst bijna als columns over van alles en nog wat. Gij zult er zeker en vast van houden.

Davied van Berlo says

Scherp commentaar op Brussel en de hedendaagse samenleving, maar vooral een lust om te lezen door de taal. Wat een ander Nederlands, wat een barokke interpretatie van onze gemeenschappelijke taal.

Brian Richards says

Not worth even writing a review about this book.

Natasja says

Kunnen we al spreken van een typische Verhulst? Grappig, herkenbaar, cynisch, sfeervol, beetje maatschappijkritiek hier en daar, ... maar zal *De helaasheid der dingen* voor mij niet vlug overtreffen. Toch: weer een originele premisse, gegoten in een verwachtingsvol en confronterend verhaal. Over de macht van de media en de stiekeme hoop dat de Messias niet meer té lang op zich laat wachten.

Bou says

Vermakelijke satire en ode aan Brussel, bloemrijk verteld door een grootse schrijver

Het staat er dan toch echt: tussen de overige krantenkoppen een klein berichtje dat op de 21e juli Christus zijn opwachting zal maken in Brussel. Het zet een hele gang van gebeurtenissen in, smakelijk verteld door onze hoofdpersoon.

Al snel staat heel Brussel op zijn kop. Van binnen en buitenland stromen de pelgrims toe. Kreupelen, mankepoten en lepralijders verzamelen zich langs de vermeende route, waar de Here straks zijn intrede in Brussel zal doen. Maar waar komt hij Brussel binnen? Wordt het een man op een ezel, of komt hij per vliegtuig aan op Zaventem en kust hij het asfalt?

Bewoners, politici en de geestelijkheid buitelen over elkaar om het welkomstprogramma in elkaar te

knutselen. Welke route gaat hij lopen? Welke hoogwaardigheidsbekleders mogen hem een handje schudden? Wat zal hij gaan eten? Wat voor taal zal hij spreken? Latijn of Aramees? Haastig wordt uit een nabijgelegen asielzoekerscentrum een meisje weggetrokken, die een Syrisch dialect schijnt te spreken dat nog het meest weg heeft van het oud-Aramees.

Op gemakkelijke wijze zet Dimitri Verhulst zijn verhaal neer, met de hem zo bekende stilistische stijl. Ondertussen moet de hoofdpersoon ook nog eens zijn kwakkelende relatie redden, het huis van zijn overleden moeder leef zien te ruimen en maakt hij kennis met zijn buurman, die waarachtig een nooit veroordeelde moordenaar schijnt te zijn. Maar hing Jezus niet aan het kruis tussen twee veroordeelde moordenaars?

Het levert een satire en ode op aan Brussel en België van een bloemrijke woordkunstenaar. Met een groot gevoel voor humor weet hij dit aan de dag te leggen, waarbij de humoristische invalshoek dit boek zo goed maakt, waar het in zijn andere boeken wel eens aan ontbrak. Wat een genot om te lezen, met een knipoog naar de hedendaagse maatschappij.

Architeacher says

Though he makes no reference to the painting of the same name by Belgian artist James Ensor, Ensor himself would have loved Verhulst's treatment of the subject. Wry and sacrilegious, there is something here to offend everyone.

Goodreads includes few of Verhulst's works in English. Look for them anyway and you won't be disappointed. Look especially for *Mevrouw Verona daalt de heuvel af*, 2006 (*Madame Verona Comes Down the Hill*).

Matthijs says

Dimitri Verhulst ziet in zijn verhaal over de intrede van Christus in Brussel een mooie kans flinke maatschappijkritiek te leveren op de Belgische en Brusselse samenleving. Uiteindelijk stelt hij de onuitgesproken vraag: Waarom hebben we een externe stimulans nodig om ons gedrag en de wereld om ons heen te verbeteren?

Verhulst schrijft losjes Nederlands, doorspekt met Vlaamse woorden en zegswijzen die mij onbekend waren en daardoor lichtelijk een exotisch gevoel geven. Mooi geschreven, snel gelezen, fijn verhaal,

Eline says

Absurde hersenkronkel (een echt verhaal kun je het niet noemen) over de logistieke problemen die allemaal gepaard kunnen gaan met de aankomst van de messias in Brussel. Heb er erg van genoten, al was het woordgebruik soms wel erg vergezocht!

Jamie MacDonald Jones says

This book was intriguingly difficult. Although the narrative is couched in a fairly straight-forward plot, I think that Verhulst lets the reader switch at various points between the perspective of an atheist, theist and an agnostic, however these were never at the parts of the story that I expected. For me, Verhulst has created a very clever little novella in the wonderful way he manages to make the reader consider radically different viewpoints at the same time. All of this is rendered in some wonderfully black humour that made the reading even more enjoyable.

Geert Rooijen says

Verhulst blijft me amuseren. Stilistisch ken ik het trucje misschien wel, maar vervelen gaat het niet. De uitwerking van het idee is erg goed, het geeft Verhulst de mogelijkheid om heerlijk te sneren naar de Brusselse en Belgische gewoontes. Doe daarbij een aantal prachtobservaties en je hebt een heerlijk boek.

Thirza Blekendaal says

Verhulst schrijft poëtisch, met een prachtige cadans. Dit viel mij vooral in het begin van het verhaal op. Hij is een zeer goede observant en weet zijn observaties humoristisch, maar scherp te verwoorden. De stad, massahysterie en eigenlijk ook de hele mensheid worden te kijk gezet. Maar hoe triest het ook is, hij heeft wel gelijk. Je zou kunnen denken dat hij overdrijft; hyperbolen als meesterlijke stijlfiguren om zijn punt te maken, maar dat is ijdele hoop. En juist omdat hij het als één grote grap brengt, kun je het opbrengen om het te lezen, maar het is natuurlijk heel triest. Verhulst houdt ons een spiegel voor, een lachspiegel, al zal het lachen ons eigenlijk moeten vergaan.

tom says

very unfocused satire! it's difficult to really find an overarching point being made about belgian society with verhulst taking shots at virtually everyone and everything, often contradicting himself for good measure (his narrator criticises borders as mere human invention having in previous pages made comparisons between immigrants and rats). this scattershot approach does however help to flesh out a very simple plot.

Moriquen says

Wat hou ik toch van Verhulst zijn zinnen, zijn taalgebruik en zelfs zijn voorzichtig pessimisme. De inhoud van het verhaal draait echt om drie keer niets, maar Verhulst kan dat niets zo mooi omschrijven dat je het niet eens opmerkt.

Je vraagt je, naarmate het boek vordert, wel vaak af wat er nu uiteindelijk gaat gebeuren en of de echte intrede wel doorgaat. En ook daar ontgoochelt hij niet. Een onverwacht, maar passend en zeer Belgisch einde.

Rooserd says

<http://www.scholieren.com/boekverslag...>

Samenvatting van de inhoud

Het verhaal wordt verteld in 14 korte hoofdstukken:

Statie 1

Het sensationele bericht wordt in België via internet verspreid dat Jezus Christus op 21 juli a.s. Brussel zal bezoeken.

In den beginne was er het woord en het woord las men, zoals altijd, op internet: 'Daar stond het, weggemoffeld tussen een bericht over een wereldrecordpoging hotdogs eten en de immer op de voet gevolgde strapatsen van een zangeres. Christus zou naar Brussel komen, de eenentwintigste juli aanstaande, de bron was betrouwbaar doch onbekend, maar dat Hij komen ging was een vaststaand feit, nadere informatie volgde later.'

In eerste instantie lijkt het bericht echter weinig ophef te weeg te brengen. De ik-figuur koopt echter wel bloemen voor zijn vrouw, met wie hij blijkbaar een wat minder goede periode doormaakt. Je weet het maar nooit, als Jezus naar je stad komt. Hij doet wel een uithaal naar sms'en als middel voor het verspreiden van berichten. Met raketsnelheid verspreidt het nieuws zich, maar het wordt, zoals wel vaker voorkomt in de journalistiek, door niemand nader gecontroleerd.

Statie 2

De Heilige Familie heeft de hoofdstad al vaak met een bezoek vereerd. De Maagd Maria is al vele keren aan mensen verschenen. Maar nu is het andere koek, want Jezus zelf komt. In de media wordt die avond wel veel aandacht besteed aan de komst van Christus. Het is namelijk komkommertijd. Er zijn passages waaraan is af te lezen dat Verhulst zijn pijlen richt op media die onzin oplepelen. Zo moeten actualiteiten entertainen, ongedwongen en vederlicht zijn. Welke vraag zal de talkshow-host Christus stellen: 'Die apostelen van u, zaten daar niet een paar nichten bij?'

Maar de Heilige kerk van Rome en zijn vertegenwoordigers zwijgt voorlopig in alle talen. De verteller ziet dit als een gevolg van de laatste berichten over het seksueel misbruik door functionarissen van de kerk.

Statie 3

De ik-figuur ziet een bedelares bij het Koninklijk Paleis in een tentje haar opwachting maken op de komst van de Heiland. Dat brengt hem op de gedachte om zijn moeder te bezoeken en te vragen of ze ook Jezus wil zien op 21 juli. Dat wil ze echter niet en diezelfde dag sterft ze. Hij vertelt dat zonder emoties en hij hoopt dat hij nog een foto van zijn tot dusver onbekend gebleven vader in haar nalatenschap zal aantreffen.

Statie 4

Eerst beschrijft de ik-figuur de functie van Manneken Pis in Brussel. Het is wel een lullig beeldje in dubbel

opzicht, maar het geeft eigenlijk de vrijheid van de mens weer. Daarna geeft hij zijn kritiek op de verloren generatie en levert meteen zijn kritiek op de diverse oorlogen die er nog steeds in de wereld woeden. (In Afrika de diverse burgeroorlogen waar stammen elkaar afslachten en in Europa bijvoorbeeld Sebrenica)

Statie 5

De politici beginnen te krakelen over wie Jezus bij zijn komst mag ontvangen. Ineens zijn er natuurlijk veel gegadigden om zich daarvoor aan te melden. Ook begint men zich af te vragen wie de taal van Christus (het Aramees) machtig is. Daarvoor moeten ze naar iemand op zoek die in een transitocentrum zit. (Wij zouden dat in Nederland een asielzoekerscentrum noemen.)

Statie 6

De kermis doet net als elk jaar zijn intrede in de stad. De verteller verheugt zich daarop. Hij wil daarom in die periode in Brussel blijven en niet op vakantie gaan. Zijn vrouw moet hij zien te overtuigen: ze heet Veronique en uit sommige passages blijkt dat ze wat de echte liefde betreft op elkaar zijn uitgekeken. Maar deze zomer zullen ze in Brussel blijven, spreken ze af.

Statie 7

De 11-jarige Ohama wordt de uitverkoren illegaal. Ze komt te logeren in het duurste hotel van Brussel (7800 € per nacht) Het meisje droomt dat ze Jezus moet ophalen van het station. Ze laat de Heiland de slechtste wijken van de stad zien. (met o.a. de hoeren, de junks, de toestand van de illegalen) Dan ineens blijkt Jezus in haar droom een controlerend ambtenaar te zijn die haar opdraagt de goede dingen van Brussel aan Jezus te tonen. Voor straf moet ze terug naar het transitocentrum. Gelukkig is het maar een droom voor Ohama.

Statie 8

Op 21 juli is het toevallig ook de Nationale feestdag in België. Er wordt daarom geopperd om de Militaire Parade tegelijk te houden met de optocht voor de Heer. Dan worden er maar één keer kosten gemaakt. Er zijn dan ook al mensen die plaats nemen langs de route en ook de handelaren zien hun kansen schoon met het maken van allerlei troep. In deze statie haalt Verhulst ook uit naar het Koningshuis: Albert is de goedzak met zijn verlopen fotomodel Koningin Astrid.

Statie 9

Omdat de mensen in Brussel de Heer vrezen, gaan ze zich wat beter gedragen uit angst voor een afrekening van de Heiland. Zo gaat de verteller nooit op vriendschappelijke basis om met zijn norse buurman. Die nodigt hem echter uit om bij hem te komen eten. Veronique en hij gaan er op in en de man onthult dat hij kort ervoor zijn vrouw vermoord heeft. De verteller weet niet zo goed daarmee om te gaan. Hij zou ook wel een zonde willen opbiechten, maar hij weet zo gauw niets te noemen.

Statie 10

In dit hoofdstuk gaat het over het Volkslied (zie het motto). Omdat België drietalig is, zingt niemand de echte tekst. Men doet alleen maar “la, la, la etc.” Daarom wil men tijdelijk een nieuw volkslied laten componeren. Maar het eindresultaat is zo slecht en zit vol plagiaat dat men van hogerhand besluit om dan maar het Onze Vader op muziek te laten zetten. Dat zal Christus bekend in de oren klinken. Ook de ik-figuur en Veronique hebben een inzending gedaan, maar tot hun spijt zijn ze geen winnaar geworden.

Statie 11

De ik-figuur moet de woning van zijn moeder leeghalen, maar bij nader inzien wil hij geen spullen van haar behouden. De mensen mogen alles meenemen wat ze willen hebben. Binnen een vloek en een zucht is het huisje geruimd. Het huis wordt gestript. Wat overblijft brengt hij naar de vuilstort. Zijn vrouw belt hem op en zegt dat de binnenstad zal worden afgesloten voor autoverkeer. Hij heeft geen papieren bij zich. Maar van

een ineens aardige agent mag hij toch verder rijden.

Op de autoradio hoort hij dat in een klooster de nonnen zich massaal hebben opgehangen. Waarschijnlijk hebben ze dat gedaan uit angst voor het oordeel van de Heer vanwege hun seksueel misbruik van de hun toevertrouwde kinderen. Het is één van de hardste maar ook meest satirische passages van het boek.

Statie 12

Het is 20 juli en 30 graden Celsius in de stad. Sommigen leggen verband met de komst van Christus. Er is nu sprake van een mediahype, ook in het buitenland. De media krijgen er door de verteller flink van langs. Een hippie wordt aangezien voor Christus en beleeft daardoor enige moeilijke momenten. Zijn kleren worden van zijn lichaam gerukt, hij wordt naar een psychiatrische inrichting gestuurd, waar hij nog lang denkt dat hij Christus is. De auto's worden niet meer toegelaten en het treinpersoneel grijpt zijn kans. Het staakt, omdat het nu de macht in handen kan krijgen. De rechten van de televisie-uitzending zijn verkocht aan de commerciële omroep. De ik-figuur denkt dat hij ook maar op televisie naar de intrede zal kijken.

Statie 13

Maar toch gaan ze samen op 21 juli de straat op. Er zijn veel mensen op de been en er verschijnt eerst een reclamekaravaan die erg sterk doet denken aan de komst van de renners bij de Tour de France. Er wordt veel troep uitgedeeld. Dan zijn er ineens talloze misdadigers op straat die in het openbaar boete doen voor hun daden (grote criminelen, maar hij ziet ook zijn berouwvolle buurman in de stoet open) Tenslotte komt het meisje Ohama. Ze wordt door een ieder aangeraakt in de hoop een soort kracht aan haar te kunnen ontlenuen. Ohama neemt plaats op het podium naast de Koning. Iedereen is nu in afwachting van de komst van de Messias.

Statie 14

Maar Christus komt niet. De Brusselaars zijn beetgenomen door een verspreid gerucht. De ik-figuur haalt meteen uit naar de humorloosheid van zijn stadgenoten. Ze kunnen er maar niet om lachen. Ze zijn verzuurd en er breken in de stad rellen uit. Het meisje Ohama wordt van het podium gerukt: ze zal het land meteen moeten verlaten en de gedane beloften aan haar zijn gewoon weer vergeten. Ook zijn eigen vrouw zit vol kritiek: door hem hebben ze hun vakantie niet door laten gaan. Hij vermoedt dat ze weinig meer samen zullen doen in de toekomst. In de tram terug is de verzuurdheid onder de mensen weer terug. Een mooi meisje dat in het Frans iets vraagt, wordt meteen weer terechtgewezen dat men in Brussel Vlaams hoort te spreken. Ze stapt uit en de ik-figuur durft niet achter haar aan te gaan. Hij is te laf om te leven.

Titelverklaring

In de media wordt het gerucht verspreid dat Christus zijn intrede zal doen in Brussel op 21 juli. Daarover gaat het gehele boek.

Dave says

Heerlijk geschreven, ironisch, kritisch, haar scherp observerend, nergens plat of kwetsend, humoristisch en vooral krachtig en intelligent geschreven.

Ik ben inmiddels fan!
